

LENI SARIS
Lente Nocturne

LENI SARIS
Lente Nocturne

Eerste druk in deze uitgave 2000

NUGI 342

ISBN 90.205.2539.5

Copyright © 2000 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Het was koud in de grote kamer met de aardige, lichte meubelen. Astrid van Domershoven stond voor het raam en wreef haar handen.

Ze rilde en trok de kraag van het donkere truitje hoger op, dan trommelde ze een roffel tegen de ruit. Ze haatte de grote kamer achter haar, hoe mooi ze ook was ingericht, ze haatte de kou en heel Domershoven, gedoken in een dik sneeuwkleed. O, de oneindige eenzaamheid van dit alles was in staat om haar dol te maken. Als ze had durven gillen, zou ze het gedaan hebben, maar ze wist, dat dan binnen een paar minuten tante Johanne in haar kamer zou staan en er was niemand waarnaar ze op het ogenblik minder verlangde dan naar het enige familielid, dat ze bezat.

Tante Johanne had haar opgevoed. O, zeer zorgvuldig! Het ellendige was, dat tante Johanne nooit los was gekomen van de vorige eeuw en alles wat toen passend was voor 'een meisje van Domershoven'. Er woonden nagenoeg geen mensen van hun stand in de buurt en met andere mensen kan je niet omgaan, aldus tante Johanne, behalve met de notabelen in het dorp en die waren allemaal oud. Astrid geeuwde tot de tranen haar in de ogen sprongen, ze verlangde terug naar de kostschool waar ze een jaar geleden was weggegaan met een hoopvol hart. Als ze in vredesnaam maar wist hoe ze aan tante Johannes' tirannie en Domershoven kon ontkomen voor ze er beschimmelde. Als ze ook maar wist hoe ze ooit toestemming moest krijgen om haar pianostudie voort te zetten. Met tante Johanne viel immers niet te praten. Je kon net zo vruchtbaar proberen om met de stenen leeuw op het bordes te bomen. Achttien was ze gisteren geworden! Een taart, een truitje en een paar griezelig degelijke kousen had het opgeleverd. Haar garderobe was altijd het onderwerp van veel kritiek geweest onder de meisjes.

„Brr...” zei Astrid, ze trok met een vinnige ruk de gordijnen dicht en tastte naar de knop van het licht. Met een moedeloze zucht viel ze neer in een fauteuiltje, dicht bij het mooie elektrische haardje dat de holle kamer niet verwarmen kon, en ze trok haar tas naar zich toe, waaruit ze een zakspiegeltje te voorschijn grabbelde. Astrid van Domershoven! Je zou er heel wat van denken. Je kreeg beslist visioenen van statige lieflijkheid en dan moest je de treurige werkelijkheid zien! Astrid bekeek nauwkeurig haar smalle gezichtje, met de kap van wonderlijk, zilverkleurig haar, zonder één donkere draad.

Ze verfoeide dat haar, omdat het zo opvallend was en alleen de

diepblauwe ogen met lange donkere wimpers en de regelmatige witte tanden konden haar goedkeuring wegdragen. Het spiegeltje verdween weer in de tas en Astrid strekte een been uit om de degelijke verjaardagskousen te bekijken, die schuil gingen onder een wijde zwarte rok. Zoals ze daar zat was het tengere meisje een sombere studie in zwart en wit, waarvan niets jongs en vrolijks kon uitgaan.

Beneden in het huis werd de gong geluid en met een hernieuwde zucht hees Astrid zich uit het stoeltje op. In het voorbijgaan raakte ze liefkozend de toetsen van haar vleugel aan. Het was een dominerend meubelstuk in de grote kamer en Astrids liefste bezit, want het was van haar moeder geweest en overigens een doorn in het oog van tante Johanne. Astrids artistieke, begaafde moeder had ze nooit uit kunnen staan en ze vermoedde in de recalcitrante dochter dezelfde frivole neigingen, die krachtig onderdrukt moesten worden, omdat ze niet passend waren voor een meisje van Domershoven.

„Als ik maar eenmaal volwassen ben!” had Astrid altijd wraakgierig gedacht. „Eerst Domershoven, dan kostschool en nou weer Domershoven, het is om dol te worden en geen kans op ontsnapping!”

Maar nu was ze achttien jaar en ze móest iets doen, want dat eiste haar studie, waarmee ze noch kon noch wilde wachten tot ze meerderjarig werd.

Langzaam ging ze de brede trap af, gleed als een schim door de donkere marmeren hal en in één vaart de eetzaal binnen. Ze hield niet van de kille hal met de spookachtige harnassen. Als kind was ze er doodsbang voor geweest en alleen daarom al had ze een vakantie op Domershoven gehaat.

„Je bent laat,” merkte tante Johanne op.

„Ja,” zei Astrid dociel, ze keek met niets zeggende ogen naar die tengere gestalte aan de andere zijde van de grote tafel.

Vergis je vooral niet in tante Johanne, mensen, dacht het meisje wrang. Als een rapier is ze, van staal en onbreekbaar. Vreemd was het toch, dat de moed haar telkens ontzonk wanneer ze tegenover tante Johanne zat. Op haar kamer verzon ze wat ze allemaal zou zeggen, maar daar bleef het dan ook bij.

„Je moet niet de hele dag zoekbrengen achter de vleugel;” tante Johanne schepte een aardappel op, geflankeerd door twee blaadjes sla.

„Net genoeg voor een kanariepiet,” dacht Astrid en opstandig schepte ze een berg aardappelen op haar bord, genoeg voor een

havenarbeider die extra zware dienst verricht heeft.

„Maar Astrid toch!” De stem tikte als een scherp ijs in een glas, de donkere ogen priemden in de richting van het dwaas overladen bord.

Alleen Astrid zag de vage glimlach, die één mondhoek van de oude huisknecht even opwipte, maar het gaf haar een dosis extra moed. „O, dat beetje?” vroeg ze zangerig. „Ik heb honger, tante. Ja, en die zoekgebrachte tijd is nuttig gebruikt. U weet toch, dat ik verder wil en tenslotte kan ik me toch niet eeuwig op dat stomme Domershoven zitten beschimmelen.”

De deur klikte zelf zacht in het slot achter de oude bediende en Astrid zuchtte, ze keek neer op de onmogelijke berg aardappelen bestrooid met een waar slaveld, waar ze geen raad mee wist.

„Je gedraagt je als een kind dat geen opvoeding heeft genoten en je moest je schamen om zo mijn weldaden te belonen.”

Tante Johanne prikte verwoed naar de eenzame aardappel op haar bord. „Ik had het kunnen weten, dat je naar je moeder zou aarden. Je lijkt uiterlijk ook op haar. Je arme vader heeft het geweten, dat hij ver beneden zijn stand trouwde. Het enige wat hij deed, was met die vrouw de wereld rondreizen.”

Langzaam legde Astrid mes en vork neer, ze sloeg haar ogen naar haar tante op, ze waren heel fel en boos.

„Weet u, wat ik ver beneden uw stand vind?” vroeg een zachte kinderlijke stem. „Honend spreken over twee mensen die gestorven zijn en die dolgelukkig met elkaar waren. Misschien is het in uw ogen een onvergeeflijke fout, dat mijn vader van mijn moeder hield, maar ik ben het langzamerhand moe om dat steeds weer te moeten horen. Ik laat m'n ouders niet langer beledigen... ik... ik... word gek in dit holle ouwe huis... daar, nou weet u het!”

Ze slierde haar servet over de tafel, ze was opeens over haar angst heen en hijgend voegde ze er aan toe: „Dit huis... in dit huis loopt alles vijftig jaar achter, maar ik in ieder geval niet, hoort u? Ik wil niet zo leven. Ik ben jong, ik wil uitgaan en pretmaken en ik wil vrij zijn om te studeren. U weet dat ik maar één ideaal heb: mijn vleugel... en u... u doet niets dan me tegenwerken.”

Over de tafel keken ze elkaar aan. Het trok even om tante Johannes mond, dan zei ze beheerst: „Ik meen te weten wat goed voor jou is, Astrid. Het spijt me, dat jij je ongelukkig voelt, ondanks dat. Wil je nu alsjeblieft verder eten? Dan kan Jan de tafel afnemen.”

Astrid staarde haar aan alsof ze haar oren niet durfde geloven.

„O...” zei ze zacht. „O... hoe kúnt u!”

„De moderne jeugd is veel te vrij,” doceerde tante Johanne. „Tot jij

meerderjarig bent, zal ik op je passen, of je dat nu aangenaam vindt of niet en ik heb daar nu eenmaal mijn ideeën over.”

„Ja, en die zijn van beton,” Astrid schoof met een ruk het volgestapelde bord terug. „Nee, ik éét het niet op en ik laat me niet meer drillen als een klein kind. Ik ben achttien, tante Johanne.”

Toen stootte ze de kamer uit. Tante Johanne belde en zei tegen de oude Jan: „Je kunt afnemen, Jan. De freule had weinig eetlust. Ze is niet erg wel.”

De freule ijsbeerde intussen op haar kamer en overwoog, welk voorwerp in aanmerking kwam om als bliksemafleider dienst te doen. Het moest vooral flink lawaai maken, maar ze hield van alles, wat in deze kamer bijeengebracht was.

„Ik klap dadelijk, als ik geen stoom laat ontsnappen!” ze zei het hardop en het klonk dreigend genoeg.

Toen rolde Astrid, die alleen maar van klassiek hield en alles wat naar jazz zweemde verafschuwde, zodra ze het zelf moest spelen, op de pianostoel neer, zette haar voet op de pedaal en beukte de 'hotste' jazz, die ze te voorschijn kon brengen met tien sterke, woedende vingers en een overkropt hart. Het was erger dan oorverdovend, het was eenvoudigweg oorverscheurend.

Achter haar ging de deur open, maar Astrid bonkte en stampte voort, ze verwonderde zich er over dat de snaren van de vleugel niet tegen het plafond vlogen.

„Astrid, schei uit!” riep tante Johanne met verheffing van stem.

„Hadidi... dada!” joelde Astrid en toen viel er opeens een stevige hand op haar schouder, die haar fors door elkaar rammelde.

„Ben je gek geworden?” siste de oude dame.

Astrid zat stil, ze keek omhoog naar dat scherpe oude gezicht en haar lippen beefden.

„Ja, misschien wel, dat zei ik immers al!” Het bleef even heel stil, dan zei de oude vrouw half onwillig: „Misschien kunnen we wat méér samen naar de stad gaan.”

Samen... geen gezellige jongelui om mee om te gaan, geen leuke kleren. O, het was de hele sfeer van dat huisbakken gedoe, dat haar van a tot z tegenstond. Ach, misschien bedoelde tante Johanne het wel goed, maar ze was beslist nooit echt jong geweest! Sommige oude mensen konden zo genoeglijk zijn en waren in staat om jonge mensen te begrijpen, maar haar tante was nu eenmaal niet zo.

„Daar zat het toch ook niet alleen in, tante,” Astrids stem, zo-even nog schel en opstandig, klonk dof en een beetje weemoedig. Ze was uitgeraasd, nu moest ze er voorlopig maar weer tegen kunnen.

„Ik begrijp jou helemaal niet, Astrid,” zei de oude dame schouder-

ophalend. „Je bent een heel wonderlijk en moeilijk kind.” Ze keerde zich om en liep de kamer uit.

„Mijn lieve, arme vleugel!” fluisterde Astrid. „Dat ik jou zo moest mishandelen. Dat moet ik toch even goedmaken!”

Beneden hief de oude Jan luisterend het hoofd en stond een ogenblik stil, zonder dat tante Johanne hem bits tot de orde riep.

Astrid speelde de Ballade in G Mol van Chopin en de vleugel zong onder haar handen. Het was een vleug pure lieflijkheid en zon in het kille, oude huis.

HOOFDSTUK 2

De merel floot vrolijk, het klonk bepaald uitbundig. Wendy Mackenberg probeerde de triller te imiteren, maar het mislukte glansrijk. Ze schoot in de lach en keek het diertje na, dat in zijn rust gestoord, haastig een veiliger plekje zocht. Het meisje wandelde door, genietend van de stilte en van de prille lentezon, die met succes een dikke regenwolk bestreden had. Het buiten wonen had toch wel voordelen, bepeinsde Wendy genoeglijk, vooral als je een behoorlijke verbinding met de onmisbare stad had. Ze waren hier in het dorp, waar vader geboren was, neergestreken, omdat de broze gezondheid van het jongste dochttertje, de kleine Ina, geen stadslucht verdroeg. Bij hun intocht, nu al weer twee maanden geleden, waren ze langs het statige Domershoven gereden en paps had opgemerkt: „Ach, daar staat het nog, precies als vijftig jaar geleden, het maakt nog dezelfde kille indruk. In de boomgaard hebben we overigens genoeg appels geakaapt. Er waren twee kinderen op Domershoven, een meisje en een jongen, die tien jaar in leeftijd verschilden. De jongen was een verdraaid leuke knaap, maar van zijn deftige zuster hield hij niet erg. Hij zei altijd, dat de deftigheid van haar afdroop zoals de was van een kaars. Wie zou er nu wonen?”

Wacht, daar aan het eind van het pad stond een bank, dat wist Wendy van vorige ontdekkingsreizen. Heerlijk om nu even in het zonnetje te zitten, ook al was de bank nat. Toch wel prettig om nog paasvakantie te hebben, wanneer andere mensen weer moesten werken. Dat was tenminste een voordeel als je Montesorieleidster was, maar ze vermoedde, dat de mama's van haar pukken daar wel anders over zouden denken. Iedere morgen reed Wendy met haar vader naar de stad. Natuurlijk was ze 's avonds veel vroeger klaar dan mijnheer Mackenberg, die moeilijk om halfvijf zijn kantoor al

kon verlaten.

Als Wendy geen tijd had om te wachten. dan nam ze de bus, maar ze vond de rit naar huis, samen met paps, te genoeglijk om er lichtvaardig afstand van te doen en ze wist, dat haar vader er ook zo over dacht.

Wendy stond stil en bekeek aandachtig de bank, dan monsterde ze haar regenjas en waagde het toch maar om neer te strijken. Ze dacht vermaakt aan de gezichten van de dorpelingen, die gewoonweg een paar centimeter langer werden van afgrijzen telkens wanneer ze weer een nieuw, verfoeilijk stuk van haar wuffte garderobe aanschouwen moesten. Als ze haar nu eens zagen zitten met haar knalrode regenjas op een natte bank in het bos! Nu ja, de kans daarop was heel klein. Mams had overigens niet eens graag, dat ze zich alleen op zulke eenzame dwaalwegen begaf. Een licht geruis van krakende takken deed haar omkijken. In plaats van de een of andere ruige dorpeling zag ze een tener meisje staan. Ze droeg een lange zwarte gabardine regenjas, waartegen het zilverkleurige haar wonderlijk contrasteerde. Het zou geraffineerd gestaan hebben, dacht Wendy, wanneer de afschuwelijke jas, die als een zak om het tengere figuurtje hing, niet gepleit had voor de volmaakte onschuld op modegebied van de draagster. Ze zag er kinderlijk uit met haar grote donkerblauwe ogen en grappig klein neusje, maar toch maakte Wendy niet de fout om haar voor hoogstens zestien jaar aan te zien. Lieve deugd, ze had nog nooit zulk prachtig haar gezien, zo dik en zilverblond, zonder één donkere haar.

„Hallo!” zei ze lachend. „Ik dacht, dat ik het bos alleen bezat, maar er schijnen toch nog bosfeeën te bestaan!”

Het andere meisje trok de fijne donkere wenkbrauwen op, die grappig afstaken tegen het blonde haar, evenals de bijna zwarte oogharen.

Er vleugde een geestig lachje om de goedgevormde mond, die met het stevige kinnetje verraadden, dat de bezitster wel wist, wat ze wilde. Of ze haar wensen altijd in daden om kon zetten was natuurlijk een ander onderwerp. Een gezicht boordevol tegenstellingen, waarvan je niet kon zeggen of het nu knap was, dacht Wendy.

„Ja, bosfeeën gaan ook met hun tijd mee.”

Het meisje ging pardoes op het natste gedeelte van de bank zitten en haar ogen gleden peinzend langs de gezellige flatteuze jas, die het andere meisje droeg.

„Woon je in het dorp? O, maar dan ben je er kort geleden komen wonen, in dat leuke huis aan de straatweg. Het heet 'Zonneheerd'... het ziet er genoeglijk uit, telkens als ik er langs kwam, moest ik er

naar kijken en soms speelt er een klein meisje in de tuin... O, ben ik erg onbescheiden geweest?"

Wendy knikte haar gemoedelijk toe. „Kind, waarom onbescheiden? Je hebt toch zeker je ogen om ze te gebruiken? Je hebt het overigens geraden. Ik woon in 'Zonneheerd' en ik heet Wendy Mackenberg. Twee maanden geleden ben ik met mijn familie naar dit dorp geëmigreerd. O, ik vond het best gezellig in de stad, maar onze benjamin wilde daar niet gedijen; ja, en dit dorp is tenminste bereikbaar met de auto, bovendien heeft paps er een ernstig zwak voor, omdat zijn wieg er gestaan heeft.”

„Hij is dus hier geboren,” vertaalde het blondje zakelijk deze dichterlijke uiting. „Wat enig, misschien heeft hij mijn vader gekend!”

Er tintelde een ondeugend lichtje in Wendy's donkere kijkers.

„Ja... e... dat kan wel zo zijn, als jij tenminste op dat feodale ridderslot woont, waar mijn vader in zijn jeugd appels gapte... uit de boomgaard, dan altijd...”

„O, wat heerlijk!” Astrid schoot in een klaterende lach.

„Zeg, zijn er ook harnessen daar?” Wendy wees vaag naar Domershoven, dat er, ondanks het lentezonnetje, kil en onaan doenlijk uitzag.

„Ja, en ik haat ze,” bekende Astrid, ze grinnikte opeens als een ondeugende kabouter. „Je kunt de hele tent van mij als present krijgen in ruil voor 'Zonneheerd'. Als tante Johanne dit hoorde, dan sloot ze me op wegens heiligschennis.”

„Is tante Johanne de oude dame die ik soms door het dorp zie... eh... schrijden?” vroeg Wendy ernstig, waarop Astrid opnieuw begon te lachen.

„Ja hoor, dat is mijn tante en je tekent haar heel duidelijk met dat ene woord. Ik ben Astrid van Domershoven en ik woon in dat bakbeest daar op de heuvel en als ik er nog lang moet wonen ga ik dood!”

De laatste woorden kwamen er heel ernstig achter aan en Wendy keek opmerkzaam naar het plotseling weer trieste gezichtje; ze legde haar hand op de zwarte gabardine-arm en ze zei heel zacht: „Is het werkelijk zo erg, Astrid?”

„Erger.” Het antwoord kwam prompt. „Hoe zou jij het vinden als je helemaal niet met jonge mensen om kunt gaan, als je praktisch nergens komen mag. Een feestje, een danspartijtje... dat bestaat niet, tenzij met tante Johanne op de achtergrond. Hoe zou jij het vinden als je mijn kleren moest dragen? O, ze zijn duur genoeg, daar niet van: Ik heb één keer kans gezien een doosje poeder te kopen, maar in plaats van op mijn gezicht is de poeder in de verwarmingsketel

terecht gekomen! Ik wil doorgaan met mijn pianostudie, maar... dat mag niet, want het past niet: Ja, Wendy, kijk maar niet zo ongelovig! Zo iets bestaat nog anno negentienhonderd zesenvijftig, maar ik kan niet! Ze bedoelt het best, op haar manier, daar niet van, maar ze wil niet inzien, dat we niet meer in negentienhonderd leven! In de afgelopen winter heb ik één keer revolutie gemaakt, en het resultaat..."

Astrid zweeg, ze keek omhoog naar die druipende kale boomtakken en Wendy zat heel stil en staaarde naar dat plotseling fel levende gezichtje, dat niet langer kleurloos en mat was. Arm kind, hoe hoog moest dat onnatuurlijke leven haar zitten, dat ze haar hart uitstortte tegenover de eerste mens, even jong als zij, die bereid was naar haar te luisteren.

„Het resultaat was een extra pianolesuur, een monsterlijke nieuwe jurk en een gezellig avondje bij de dokter en zijn vrouw. Ze zijn allebei diep in de zestig en ze hebben geen kinderen, dat deed tante Johanne allemaal om me afleiding te bezorgen!”

„Ja, dat moet heel erg zijn,” zei Wendy rustig. „Maar je moet je niet zo overstuur maken. Is er niemand die overwicht op haar heeft en haar onder de ogen kan brengen, dat ze je verstikt met haar goedheid?”

„Och nee!” het klonk moedeloos. „Ik leek ook wel mal om opeens zo uit te vallen.”

„Helemaal niet mal,” zei Wendy, ze ging rechtop zitten en ze trok Astrid aan de slip van haar capuchon dichterbij. „zo waar als ik Wendy Mackenberg heer, zo waar zal het me gelukken, dat jouw tante Johanne gaat begrijpen, dat zij jong is geweest in een andere tijd dan jij!”

Het was boud gesproken, misschien geloofde Astrid er niets van en wist Wendy helemaal nog niet hoe ze die woorden waar zou maken, maar ze waren gesproken met het vuur der overtuiging; daarom putten ze er allebei kracht uit en Astrid voelde zich zo gelukkig als ze sinds haar twaalfde jaar niet meer was geweest.

„En natuurlijk kom je naar 'Zonneheerd', kennis maken met de familie,” besliste Wendy bazig. „We zijn een heel nette familie, dus daar kan tante Johanne niets tegen hebben. Ik stuur paps er op af... of zou ze die appels nog niet vergeten zijn?”

Ze schoten opnieuw in je lach en dat gegiechel om een dwaze woordspeling was voor Astrid nog een groter weldaad dan de len-tezon.

„Als je nou straks thuis bent moet je niet gaan denken, dat ik het toch vergeet, hoor,” doceerde Wendy, met een bemoedigend klopje

op een smalle schouder. „Als we nu eens huiswaarts gingen? Het gaat dadelijk gieten! Dag Astrid, laat het maar aan mij over!”

Ze schudde vriendschappelijk een smalle, stevige hand en Astrid keek zeker nog drie keer om en zwaaide met overtuiging. Wendy stak nog eens groetend haar hand op en dan slenterde ze naar huis, een diepe rimpel boven haar mooie neusje. Ja, Wendy, nou heb je een belofte gedaan en zie nou maar hoe je die belofte inlost! Dat kwam er van als je gauw medelijden had! Astrid was trouwens een schat van een kind en ze moest iets doen om haar te helpen, maar hoe redde je zo'n jonkvrouwe uit haar eenzame toren en hoe kreeg je die antieke tante er toe om er haar toestemming aan te hechten! Wendy had wel meer problemen opgelost, maar dit sloeg alles!

In dezelfde nadenkende stemming kwam ze thuis. Kleine Ina kwam haar tegemoet, hinkelend over het smalle tuinpad, ze ging aan Wendy's arm hangen en keek met grote blauwe ogen boordevol liefde naar de oudste zus op.

„Wat ben je laat, Wen en wanneer mag ik nou weer eens mee naar het bos om paddestoeltjes te zien... nee, niet om te plukken, hoor, want dat vind ik gemeen. Paddestoeltjes zijn immers kabouterhuisjes.”

„Natuurlijk, hoor, hummel, zo is het,” beaamde Wendy. „Vandaag regende het te hard.”

Mevrouw Mackenberg keek naar het tweetal, dat gearmd binnenkwam.

Ina was de lieveling van de hele familie, maar op een grappige manier. Ina was dol op haar vader en moeder, op de broers en het zusje en ze hield van de poes Plomplom, maar ze had een uitgesproken hekel aan sentimenteel gedoe, zo klein als ze was. De zorg om haar gezondheid moest omzichtig rond haar geweven worden, want anders 'nam' het kleine ding het beslist niet. Ze wilde graag zelfstandig zijn en duldde geen verwennerij. Zodra Ina in de stad was, had ze last van een astmatische aandoening en omdat de familie Mackenberg er niets voor voelde het jongste lid van de familie jarenlang uit te besteden, waren ze buiten gaan wonen. Ineke fleurde helemaal op en de dokter had gezegd, dat de aandoening zeker zou verdwijnen met de tijd.

De enige die aan tafel ontbrak was de in Leiden studerende oudste zoon Jan, maar de zestienjarige Fred en de twee jaar jongere Joost kwamen achter elkaar de eetkamer binnenstuiven.

Fred draaide in het voorbijlopen gauw de radio keihard aan. Joost hees zijn jongste zus op zijn rug en steigerde op de maat van de niet bepaald welluidende muziek, die daverend en schetterend de

kamer overspoelde met geluid.

„Een nette, rustige familie!” Wendy grijnsde kwajongensachtig. Mams die met een stapel borden in haar handen koers zette naar de mishandelde radio werd in dat goede voornemen gestoord door twee knellende lange jongensarmen.

„Mams, zullen we een toertje draaien?” vroeg Fred onschuldig.

„Jongen, ben je nou toch mal... wat bezielt jullie toch! Is dat de uitwerking van een regenachtige voorjaarsdag?” protesteerde mams wanhopig.

„Wat een huis vol herrie!”

Vader Mackenberg draaide resoluut de radio af en in de plotselinge stilte keken ze elkaar lachend en een beetje verbaasd aan.

„Hè, wat jammer!” merkte Ineke laconiek op.

„Och, die gekke jongens ook,” hoofdschudde mams, ze bracht de borden in veiligheid.

„Kinders, aan tafel en graag een beetje rustiger.”

Toen ze aan tafel zaten schoot Wendy opnieuw in een van haar aanstekelijke lachbuien.

„Weet je, dat is nou echt wat voor ons!” zei ze. „Het ene ogenblik is alles rustig en het volgend ogenblik is het een dolle boel, zo maar, zonder reden.”

„Juist gezellig,” merkte Ineke op, wat haar een goedkeurend klopje op haar blonde kruin opleverde van Wendy.

„Natuurlijk, troeltje, maar je laat me ook niet uitspreken. Ik heb alleen vanmiddag zitten beweren, dat we zo'n nette, rustige familie zijn. Nou, dat eerste zal wel lukken, maar de rest...”

„Tegen wie heb je dat beweerd?” vroeg mams belangstellend.

Onder ademloze belangstelling van de hele familie deed Wendy het verhaal van de ontmoeting in het bos.

De ogen van mevrouw Mackenberg gleden door de lichte, gezellige kamer, door het zijraam kon ze nog net een gedeelte van Domershoven zien, dat de omgeving leek te beheersen. Ja, dat leek alleen maar zo, want haar imponeerde dat kille oude huis niet, evenmin als een van de huisgenoten, maar met de dorpelingen was dat anders, die voelden zich van oudsher zwaar geïmponeerd door 'Het Huis' en tante Johanne voelde zich nog steeds slotvrouw. Eigenlijk was het treurig als je je zo vastklampte aan iets, dat onherroepelijk voorbij was en uiteen moest vallen als het met ruwe hand aangepakt werd. Was het daarom, dat de oude dame zichzelf, Astrid en Domershoven scheidde van de rest van de wereld? Maar de mensen hadden elkaar nodig, Astrid had jonge mensen nodig, warmte en gezelligheid en een beetje echte belangstelling.

Later, toen Ineke naar bed was en de jongens boven studeerden, stond Wendy voor het serrevenster. Achter haar wist ze vader en moeder in de zachte lichtkring van de schemerlamp. Een veilige haven. Haar thuis, om een levenlang blij mee te zijn. De twee mensen in de kleine lichtkring waren het symbool van al het goede in haar jonge, onbezorgde leven. Ze sloot haar ogen niet voor het leed van anderen. Zo kon ze zich wel voorstellen hoe het was voor arme vluchtelingen, die jarenlang in kampen leefden en ze zou desnoods het beste geven wat ze had, maar toch... wat je dicht in je nabijheid meemaakte raakte je nog eerder dan dat felle leed, waarvan je las in de kranten en hoorde door de radio. Was dat leed van Astrid dan zo erg, vergeleken bij al dat andere? Ja, Astrid had in materieel opzicht geen gebrek, maar geestelijk verkommerde ze toch wel, geen ouders, geen familie... niemand om jong mee te zijn en dwaas te doen, niemand om over de toekomst te bomen en zelfs geen kans om verder te mogen gaan met haar pianostudie. Het leven ging verder, je was maar ééns achttien!

„Weet je waar Astrid me aan deed denken?” vroeg ze zacht. „Oom Gert had vroeger immers zo'n verzameling kostbare vlinders?”

„Ja,” zei mevrouw zacht, ze keek peinzend naar Wendy's gezichtje, dat nu naar haar toegewend was. „Zou ik het ooit kunnen vergeten? De afschuw in je stem en de manier waarop je naar mij toe kwam rennen en je hoofd in m'n rok verborg. 'O, mammie... mammie toch! Die vlinders zijn op een plankje geprikt... zo maar er doorheen!' Het hielp niets of ik al zei, dat de vlinders het niet meer voelden. Je liep voortaan met een boog om oom Gert heen en het heeft jaren geduurd, voor hij je genegenheid terugwon, omdat hij jouw hondje door de hondeziekte heen haalde.”

Wendy maakte een hulpeloos gebaar met haar handen. „Ja... en aan zo'n vlinder op een plankje... daaraan deed Astrid me straks denken!”

Mijnheer Mackenberg had zijn boek neergelegd en zijn vriendelijke ogen waren vol genegenheid.

„Niets overhaast doen, meisje, dan bederf je meer dan je goed maakt.”

„O ja, dat begrijp ik best.” Wendy zuchtte. „Maar ik houd er niet van om te wachten.”

Mevrouw Mackenberg begon te lachen. Wendy was impulsief en dat bracht haar soms in moeilijkheden, maar wijzer werd ze er niet door.

„Wat wou je dan, lieve meid. Zonder meer de vesting bestormen? Je zou er niet ver mee komen, niet verder dan de voordeur, vrees ik.”

Het lot was echter met Wendy en de gelegenheid om de jonkvrouw uit de toren te verlossen kwam vanzelf, doordat tante Johanne twee dagen later op ongezochte, zij het voor haar zelf minder aangename wijze, met de heer Mackenberg in contact kwam, omdat de waakhond van boer Huurdeman was losgebroken en een verwoede aanvalspoging deed naar tante Johannes in degelijke wollen kousen gehulde kuiten. Het valt moeilijk om in een dergelijke situatie je waardigheid te bewaren, maar ze deed er in ieder geval een ernstige poging toe.

„Beest, ga wég!” sprak ze luid, met forse stem, waarin een raar, bibberend toontje doorklonk.

Het beest had echter hoegenaamd geen neiging om weg te gaan, hij gromde en wilde een uitval doen, maar op dat ogenblik greep een forse hand hem bij zijn halsband.

„Af, Luka!” gebood een strenge stem en de hond, de overmacht erkennend, gehoorzaamde.

Toen kwam een van de knechten van Huurdeman naar buiten.

„Wel, da's ons Luka!” merkte hij verwonderd op. „Losgebroken... nou, da's voor de tweede keer en bij is knap vals. Wat 'ie tussen zijn tanden heeft, laat 'ie niet meer los. Een geluk voor de freule, dat mijnheer Mackenberg voorbij kwam. De hond kent hem wel.”

Dat freule Van Domershoven overdreven vriendelijk deed kon niet gezegd worden, want dat lag niet in haar aard, maar ze glimlachte zowaar en ze keek welwillend naar haar redder.

„Mijnheer Mackenberg, u kwam werkelijk op het goede ogenblik. Ik ben u heel dankbaar.”

Ze strekte haar smalle aristocratische hand uit, die hij met de nodige eerbied drukte.

Audiëntie in de dorpsstraat, dacht hij vermaakt. Enfin, het doel heiligt de middelen. Hij moest haar beslist aan de praat houden, maar de freule merkte zelf reeds op, met een vleugje humor: „Nu, mijnheer Mackenberg, dat maakt alle gekaapte appeltjes van vroeger wel weer goed.”

Mijnheer Mackenberg keek haar verbaasd aan, dan schoot hij hartelijk in de lach.

„Nu, dat doet me genoegen, maar ik heb samen met uw broer appels uit de Domershovense boomgaard gekaapt, weet u wel, freule?”

„O ja, mijn broer...” Er gleed een verdrietige trek over het strenge gezicht. „Hij leeft niet meer, maar zijn dochter woont bij mij.”

Nu was de listige vader Mackenberg waar hij zijn wilde en via zijn eigen dochter, die het wat eenzaam vond op het dorp en geen meisje had kunnen vinden waarmee ze graag zou omgaan, wist hij het

zo vurig begeerde doel te bereiken.

De afspraak werd gemaakt. Wendy zou de volgende middag op bezoek gaan. Zo stralend welwillend als de freule ook was, ze wilde, voorzichtigheidshalve de jongedame eerst zelf beoordelen. Papa Mackenberg voelde zich een samenzweerder, maar hij wandelde, na een afscheid boordevol hoofse strijkage, met gezwinde pas naar huis, waar hij zijn voltallige kroost in de hal vond.

„En vertel eens gauw, pap!” joelde Fred. „Joost zag je praten met tante Johanne.”

„Ja, mag ik alsjeblieft eerst naar binnen gaan? Dag muisje!” Hij tilde Ineke van de grond. „Ben je ook al zo nieuwsgierig als die grote lijzen? Nou, kom dan maar gauw mee.”

Mevrouw Mackenberg, omstandig ingelicht door de kinderen, keek haar man vragend aan, ze had zelfs weinig belangstelling voor zijn hartelijke begroeting.

„Dus jij ook al,” zuchtte paps, maar Wendy duwde hem in zijn stoel neer, ze trappelde van ongeduld. „Toe nou, paps, vertel nou. Is het gelukt?”

„Ja, via Huurdemans Luka.” Hij schoot in de lach. „En denk er om, jongedochter, je bent een heel eenzaam meisje en je smakt naar gezelschap, je...”

Wendy gierde het uit, met tintelende ogen keek ze rond. „O, jongens, wat een diplomaat is paps! Wisten jullie dat? Als hij gezegd had, dat Astrid hem zo'n eenzaam kind leek en dat zo hardnodig wat afwisseling moest hebben, zou het nooit gelukt zijn. Nu heeft paps de rollen omgedraaid. Ik ben het zielige, eenzame meisje en nu wil de freule me op zicht laten komen en mag Astrid, als een gunst, misschien met mij omgaan.”

„Ja, maar luister eens, dolle bengel.” Mijnheer Mackenberg trok Wendy naar zich toe. „Je mag lachen zo hard als je wilt, als je morgen de juiste toon maar vindt. Van jouw optreden zal véél afhangen en als het je ernst is om dat kind uit haar isolement te bevrijden, toon dan maar, dat je de dochter van je diplomatieke vader bent. De oude freule moet ons eerst gaan vertrouwen, dan zal zij de teugels langzamerhand wel laten vieren. Wees dus alsjeblieft geen dolle Dries en beheers je scherpe tongetje, want je kunt er de hele zaak maar mee verknoeien.”

„Ach paps, dat snapt ze natuurlijk wel,” merkte Fred op. „Maar u kunt op ons aller hulp rekenen, hoor.”

Intussen was de oude dame op Domershoven aangekomen. Ze behoefde niet te vragen waar haar nichtje was, want de vloedgolf van etudes en toonladders werd eerst afgebroken, toen ze Jan naar

boven had gestuurd om Astrid te verzoeken of ze beneden wilde komen.

Astrid wreef besluiteloos haar handen, er groefde zich een diepe rimpel boven haar neus. Wanneer kon ze hier nu ooit ongestoord studeren. het was om dol te worden! Altijd riep tante Johanne haar voor een of andere wissewas naar beneden. Ze kon natuurlijk doorgaan met studeren, maar dan kwam ze dadelijk naar boven. Zuchtend sloot ze de vleugel en ging naar beneden.

Tante Johanne keek even op van haar handwerk. „Kom binnen en sluit de deur.”

Astrid deed wat haar gevraagd werd en zakte in een stoel neer, onbewust gracieus. Tante Johanne hield er niet van, dat haar nichtje 'als een zoutzak' in een stoel hing en dat nichtje zat juist zo erg graag op haar gemak in een diepe stoel en het resultaat van die beide hardnekkig verdedigde meningen was, dat Astrid kans zag op een zeldzaam elegante manier in een stoel neer te zakken en gemakkelijk te zitten, zonder dat ze er uitzag alsof ze met geweld tegen de stoelleuning aangegooid was.

„Je krijgt morgenmiddag bezoek,” zei tante Johanne. „Ik ontmoette de heer Mackenberg uit 'Zonneheerd' in de dorpsstraat en Luka van boer Huurdeman was losgebroken. De heer Mackenberg greep Luka voor hij bijten kon.”

„Zou hij werkelijk hebben gebeten als hij kans had gekregen?” Het zachte stemmetje klonk zo onschuldig en toch keek tante Johanne even achterdochtig op van haar handwerk. Je wist met dat kind nooit waar je aan toe was, dacht ze ontevreden.

Als ik een hond was, dacht Astrid ondeugend. Nee, dan zou ik nooit in zo'n paar stakerige wollen kuiten willen happen, maar ik ben geen hond... was het maar zo, dan liep ik weg! Haar dwalende aandacht werd gevangen door het noemen van Wendy's naam. Inwendig jubelde ze, maar ze wist, dat ze zich beslist niet te enthousiast mocht tonen. Ze trok een verveeld gezicht.

„Wie weet wat een saai kind het is,” wierp ze tegen. „Als ze dat niet was zou ze wel vriendinnen hebben.”

„Doe niet zo dwaas, Astrid,” merkte de oude dame geërgerd op. „Je zegt zelf immers, dat er hier geen jongelui zijn. Nu, dat is in ieder geval een heel beschaafd, goed gesitueerd gezin.”

Astrid knikte dociel, ze dacht: O, schat van een Luka! Zodra ik de kans krijg, gooi ik je een heerlijk vet been toe, waar je tenminste wat aan te knagen hebt... Hoe bestaat het... dat ik nou m'n bevrijding nog te danken krijg aan de medewerking van Luka's scherpe tanden!

De volgende middag keken tante en nicht met belangstelling naar het kwieke meisjesfiguurtje, dat rustig naar de monumentale voordeur wandelde. Wendy had een donkerblauw jurkje aan, waarbij ze een witte tas, handschoenen en een grappig wit baretje droeg. Ze zag er vlot en toch keurig uit en Astrid dacht aan het sportieve meisje in de rode regenjas, zonder hoed of handschoenen. Ja, Wendy begreep blijkbaar hoe tante Johanne veroverd moest worden en bovendien kon de oude dame nu meteen eens zien hoe het mogelijk was om er degelijk en toch aantrekkelijk uit te zien. De eerste indruk was tenminste goed.

Volkomen op haar gemak wandelde Wendy achter Jan de kamer binnen en Astrid genoot heimelijk.

Tante Johanne was beminnelijk, maar een examen bleef even goed voor Wendy, die er zich echter prachtig doorheen sloeg.

Ze glimlachte vriendelijk, maar niet amicaal, toen tante Johanne de beide meisjes aan elkaar voorstelde. Ze hing niet in haar en stoel en ze koutte opgewekt, maar niet te druk met tante Johanne en ze wist Astrid in het gesprek te betrekken op onopvallende manier. Het was duidelijk dat het bezoek als een succes beschouwd kon worden.

Wendy zette voorzichtig het bladdunne porseleinen kopje op het minitafeltje aan haar zijde, ze vouwde de handen in haar schoot en ze keek tante Johanne aan met een ontwapenend openhartige blik in haar blauwe ogen.

„Het is heel moeilijk, freule, om in dit dorp een meisje te vinden waarmee je kunt omgaan,” merkte ze op, maar ze dacht met heimelijke pret aan Pleuni Hurdeman, die in 'Zonneheerd' diende en waarmee ze zo bijzonder goed kon opschieten. Soms klom ze bij Pleun op de keukentafel en daar moest ze nu beslist niet te lang aan denken, want dan hield ze zich niet goed.

„Als Astrid en u met elkaar op kunnen schieten, heb ik er niets op tegen dat u met elkaar omgaat,” zei de freule vriendelijk. „Het valt voor Astrid ook niet mee, altijd alleen te zijn.”

Nee, dat begreep Wendy volkomen en freule Van Domershoven vond het blijkbaar niet erg, dat Wendy werkte.

„Een echt vrouwelijk beroep,” zei ze goedkeurend.

„O, ik houd wel van mijn werk.” Wendy sprak nu in volle ernst.

„Maar ik geloof dat een mens zonder bezigheid nooit gelukkig en tevreden kan zijn. Bijna ieder mens heeft een ideaal dat hij nastreeft en zodra je helemaal geen idealen meer hebt ben je een ongelukkig mens.”

„Ja,” de oude dame knikte, ze boog zich dieper over haar haakwerk-

je. „Dat is waar, kind, dat heb je al jong ontdekt... en mijn ideaal is Domershoven, ik heb nooit een ander ideaal gehad.”

„En het mijne is m'n vleugel,” Astrids stem klonk wat scherp. „Maar tante Johanne denkt dat ik ook dol ben op Domershoven.”

Wendy keek even naar de twee gezichten, naar de ogen die elkaar ontmoetten met een vijandige blik.

„Maar moet het een het ander dan helemaal uitsluiten?” vroeg ze kalm. „Al houdt Astrid van haar muziek, daarom kan ze toch wel van Domershoven houden en... en ja, omgekeerd natuurlijk ook.”

„O, maar tante Johanne houdt niet van muziek,” zei Astrid vlug.

„Dat zeg jij, kindlief, maar dat weet je niet.”

Opnieuw keek tante Johanne naar haar nichtje. „Als je speelt, dan geniet ik daar even veel van als iedereen hier in huis, maar je kunt het me niet kwalijk nemen, dat ik dol word als jij drie uur achter elkaar toonladders en etudes bonkt.”

„Bonkt?” stoof Astrid op. „Ik bonk niet en ik móét studeren.”

„Nu ja, in mijn hoofd bonkt het tenslotte,” hield tante Johanne vol.

„Ja, dat kan ik me levendig voorstellen,” Wendy knikte plezierig naar Astrid. „Kijk maar niet zo verontwaardigd. Jij gaat in je studie op, maar stel jij je maar eens voor, dat je al wat ouder bent en graag rust wilt en dat je op alle uren van de dag dat gerammel boven je hoofd hoort. Het enige zou zijn om de kamer geluiddicht te laten maken.”

„Nu, Wendy, misschien wil je met Astrid naar boven gaan,” tante Johanne knikte. „Als Astrid een goede bui heeft, dan speelt ze Brahms en Debussy op de vleugel voor je, als het andersom is, dan hoor ik het wel, dan word je op een etude vergast als je er op aandringt om de klank van de vleugel te horen.”

Astrid gaf er geen antwoord op, naast elkaar beklommen de meisjes de brede trap en zodra de deur van Astrids kamer achter hen in het slot was gevallen, keken ze elkaar aan en schoten in de lach; dat was toch goed gespeeld?!

„Dat is gelukt,” verzuchtte Wendy en Astrid zei met een bewonderende blik: „Het verwondert me niet eens meer, dat je genade hebt gevonden in tante Johannes ogen. Weet je, eigenlijk is het niet prettig om op zo'n achterbakse manier te moeten handelen, maar wat wil je? Als we het niet doen, dan beschimmel ik hier... daar ben ik al hard aan bezig.”

„Niet te tragisch doen, hoor,” Wendy klopte bemoedigend op Astrids schouder. „Nou, wat krijgen we te horen? Toonladders of iets beters?”

„Nee, maar ook geen Chopin. Luister eens, vind je dit geen lieflijke

melodie?"

Wendy ging dicht bij de vleugel zitten en bewonderde Astrids soepele aanslag. Dat kind was muzikaal op een zeldzaam overtuigende manier, het drong zich aan je op en hoe leefde dat gesloten gezichtje op! Astrids gezicht had dat levendige, sprankelende nodig, als een bloem de zon, dan zag je pas hoe ze werkelijk was.

„Het is klassiek, hoor.” Het meisje op de pianokruk draaide zich een halve slag om en keek peinzend naar haar gast. „Het is de September Nocturne van Mantovani. Zo, nu heb je me gehoord en nu praten we over andere dingen.”

Daartegen bestond eenvoudig geen tegenspraak. Wendy dacht met een gevoel van heimelijke pret, dat het ranke zilverblonde meisje haar zin toch even goed wist door te drijven als haar tante als het er op aan kwam en met even weinig woorden.

„Je lacht, ik zie het aan je ogen,” beschuldigde Astrid. „Heb ik iets gekes gedaan of gezegd?”

„Nee... eh...” Wendy aarzelde even, dan schoot ze in de lach.

„Nee, dat niet, maar je hebt datzelfde beslissende gebaar in hoofd en hand als tante Johanne wanneer je iets beslist niet wilt.”

Astrids ogen werden rond en groot van schrik. „O, wat erg!” Het klonk echt angstig. „Dat meen je toch niet?”

„Jawel,” hield Wendy vol. „Maar dat weet je zelf niet. Je bent tenslotte een Van Domershoven en daarbij... heb je werkelijk zo'n hekel aan je tante?”

Astrid haalde de schouders op. „Och, dat is zo'n groot woord en misschien zou ik alles nog kunnen begrijpen wat ze doet, zelfs dat ze probeert om me tegen te houden nu ik beslist wil studeren, maar ik haat haar zodra ze begint met minachtend over mijn moeder te spreken. Mijn moeder was een bekend concertpianiste, maar als tante Johanne soms denkt, dat ze mij afkerig maakt van mijn piano-studie door op moeder af te geven, dan vergist ze zich toch.”

„Ja... och, tenslotte is ze een oude, verbitterde vrouw,” zei Wendy zacht. „Ze wil alsmaar redden wat er te redden is en als ze zo doorgaat zal ze heel gauw met lege handen staan, maar eigenlijk heb ik toch wel een beetje medelijden met haar.”

„Ja, dat kun jij gemakkelijk zeggen,” Astrid haalde ongeduldig de schouders op, een klein eigenzinnig gewoontegebaar. „Je moest hier maar eens wonen met een granieten tante Johanne... en...”

„Misschien is ze van binnen van fondant?” veronderstelde Wendy en toen proestten ze het samen uit.

„We moeten maar niet te lang boven blijven,” meende Wendy.

„Kom, Astrid, nu gaan we heel netjes samen naar beneden. Ik neem

deftig afscheid van je tante en nou ja... de rest loopt vanzelf wel." Tante Johanne zat recht als een kaars te handwerken, ze keek op toen de meisjes binnenkwamen en haar ogen gleden van haar nichtje naar het kwieke figuurtje van Wendy, dat recht op haar afstevende.

„Freule, ik vond het prettig om met Astrid te mogen kennismaken en als u het goedvindt, dat we elkaar wat meer zien en met elkaar omgaan, dan durf ik u ook te vragen of Astrid bij mij thuis mag komen.”

Om Astrids mond trok het, ze beet op haar lip. Die malle Wendy! Het klonk zo poeslief, zo van: „Ik heb bij haar gespeeld, mag zij nou eens bij mij komen spelen? M'n moe vindt het best goed!”

„Dat is best, Wendy,” stemde tante Johanne zeldzaam beminnelijk toe.

„Zou het zaterdagavond schikken, freule?” zong Wendy en zowaar, tante Johanne gaf haar toestemming.

Tante en nicht keken het meisje na, dat rustig de oprijlaan door liep.

„Een lief meisje, Astrid,” merkte tante Johanne op, ze kuchte even.

„Misschien kun je haar eens vragen waar ze haar japonnetjes koopt, zoiets zou jou ook heel goed staan.”

„Dat zou wel prettig zijn,” Astrid zuchtte. „Maar vergist u zich niet in die eenvoud, want die is het duurste.”

Tante Johanne keek om, maar Astrid was de kamer uitgelopen en de oude dame haalde de schouders op. Het was moeilijk om op dat kind vat te krijgen! Ze kon ook niet weten, dat Astrids gedachten zich koortsachtig bezighielden met het probleem van de jurk, die ze moest dragen als ze bij Wendy op bezoek ging. Een inspectie van haar kleerkast leverde een zeldzaam bedroevend resultaat op en zo kwam het dat Astrid op de bewuste zaterdagavond niet bepaald een charmant beeld vormde, toen ze het tuinpad van 'Zonneheerd' opwandelde.

„Nou zeg, die ziet er vlot uit,” meesmuilde Fred.

„Als je je mond maar houdt en gedraag je fatsoenlijk,” waarschuwde Wendy. „Het is haar schuld niet, dat ze er zo uit ziet.”

Ze liep dé gang in, gevolgd door Ina, die haantje vooraan speelde en al op het tuinpad stond, voor Astrid de voordeur bereikt had.

„Dag,” zei ze parmantig, ze stak kordaat haar handje uit. „Ik ben Ina en ik weet wel, wie jij bent. Jij woont in de toren.”

Astrid nam de kinderhand in de hare en een gulle glimlach maakte haar gezichtje zonnig en aantrekkelijk.

„Ja, hoor, ik woon in de toren en dan kijk ik met m'n hand boven

m'n ogen over de bossen en de weilanden en ik roep: 'Zuster Wendy, ik zie je komen!' "

„O, da's dan onze Wen,” besloot Ina bijdehand. „Ga je mee naar binnen?”

Zo kwam het dat Astrid met Ina aan haar arm binnenwandelde en zo zonder verlegenheid de familie Mackenberg leerde kennen, want Ineke beschouwde de gast blijkbaar als haar ontdekking en beschermeling.

Wendy leek gelukkig op haar moeder, dat zag Astrid in één oogopslag.

„Wat gezellig dat je gekomen bent,” zei mevrouw, ze drukte het meisjeshandje en haar hart werd vervuld met een warm gevoel voor het tengere kind in haar dure, ouwelijke jurk. „Ja, en maak nu maar ineens kennis met de mannschaar, want die zijn in de meerderheid op 'Zonneheerd'.

Astrid drukte gehoorzaam de handen van twee lange jongens die Joost en Fred bleken te heten. Later kwam de oudste zoon binnen, en weer een paar minuten daarna de heer Mackenberg.

Wendy schaterde opeens om Astrids gezicht.

„Ze denkt natuurlijk, komt er nooit een einde aan!” vertaalde ze de onuitgesproken gedachte. „Nou, kind, troost je maar. Paps sluit de rij, méér zijn er heus niet.”

Mijnheer Mackenberg glimlachte vriendelijk tegen Astrid, dan boog hij zich tot haar over en fluisterde: „Vind jij Huurdemans Luka ook zo'n prima hond?”

„Ik vind het een vals mormel, maar toch mag ik 'm graag!”

Astrid lachte helder op en Wendy zag, dat de jongens haar verbijs-terd aanstaarden, ze dacht met een beetje leedvermaak: „Ja, jongetjes. dat hadden jullie niet verwacht, hè? Ze is de moeite van het aankijken best waard, dat dacht ik wel!”

Vanaf dat ogenblik ging alles van een leien dakje. Ineke was gewoonweg idolaat van de bezoeker en ze kwam daar rond voor uit.

„U speelt piano, hè?” vroeg Fred, er blonk een ondeugend lichtje in zijn ogen en zijn kwajongensgezicht lachte. „Alleen maar deftige muziek natuurlijk.”

Astrid keek hem nadenkend aan, ze had meteen door, dat het joch met zijn grappige sproetengezicht haar plaagde. Als ze boos werd had ze het voorgoed verbruid. Ze opende wijd haar ogen en ze grinnikte op een manier, die Fred geen oneer deed.

„Fred!” zei moeder streng.

Astrid stond op en wandelde naar de piano. Wat ze had gedaan op

Domershoven toen ze woedend was, kon ze nu evengoed doen om die ondeugende aap af te troeven. Ze gleed op het pianostoeltje neer.

„Soms heb ik geen deftige bui en dan speel ik zo...” Ze speelde en zong met verbluffend gemak de nieuwste en hotste jazz, die er te vinden was. Ze voelde Fred bijna gapen van verbazing, dan ging ze over op een teer Frans chanson, dat zachtjes vergeleed in een kinderliedje voor Ineke en het liedje maakte bescheiden plaats voor een wals van Strauss. De wals werd zachtjes opgevangen door een speels scherzo, maar het slot was een ballade van Chopin.

„Hoe kan je dat!” zei Wendy bewonderend. „Ik bedoel, dat snelle overschakelen.”

„Nou, jij kan alles!” Fred staarde haar volkomen overbluft aan. „Het was gewoonweg keiig zeg. Ik dacht dat je het niet kon.”

„Tja, ik denk dat m'n geest van elastiek is,” meende Astrid laconiek, ze keek naar mijnheer Mackenberg. „Nou heb ik geen zin meer om te spelen, maar ik wou zo graag, dat u me iets vertelde uit de jeugd van mijn vader... ziet u, daar weet ik haast niets van. Tante Johanne spreekt er nooit over... en het lijkt me zo enig om alles te horen. U kende hem toch goed?”

„We speelden altijd samen en we stalen samen appels, tot groot verdriet van je tante,” bekende Wendy's vader lachend. „Je lijkt niet op hem, want hij was heel donker. Je moet het uiterlijk van je moeder hebben geërfd.”

„Hebt u haar wel eens horen spelen?” vroeg Astrid haastig. „O, dat zou ik toch zo graag zelf eens gehoord hebben, maar ik was nog te klein toen ze stierf.”

„Nee, we hebben haar nooit in werkelijkheid gehoord, Astrid.” Mevrouw legde haar hand op die van Astrid. „Maar ze speelde dikwijls voor de radio. Een jaar of vijftien geleden werden er toch ook al prachtige grammofoonplaten gemaakt, waarom heb jij die dan niet? Ik weet toch zeker, dat er van jouw moeder ook verschillende platen waren...”

Astrid spreidde met een veelzeggend gebaar haar handen. „Ik krijg alleen wat tante Johanne goed voor me vindt en die platen, als ze bestaan, heb ik nooit gehoord, zelfs niet gezien. O, verbeeld je toch, dat ik die kon krijgen... wat een ongelooflijke heerlijkheid!”

„Ja, dat begrijpen we, maar het lijkt me een moeilijke opgave,” merkte Jan op.

„Het zal een nog moeilijker opgave voor mij worden om mijn doel te bereiken,” zei Astrid. „Maar geen tien tantes Johanne houden me tegen. Het klinkt erg... erg... eigengereid, dat weet ik wel, maar als

ik dat niet doe, dan verlies ik de moed en het geloof aan mezelf.”
„Nu, ik twijfel er beslist niet aan, dat jij je doel wel zult bereiken,” merkte Jan op, hij probeerde al de hele avond Astrids aandacht vast te houden, maar ze had bitter weinig belangstelling voor hem tot heimelijke pret van Wendy. De knappe student was te zeker van zijn veroveringen en zijn familie verdacht hem er van, dat hij wel wat te gemakkelijk met kwetsbare meisjesharten omsprong, maar thuis wisten ze natuurlijk niet alles.

Dat Astrid zich thuis voelde bleek en Ineke adoreerde haar gewoonweg.

Prompt om tien uur stond het meisje op om naar huis te gaan.

„Ik wil tante Johanne liever zonnig gestemd houden over mijn bezoeken aan 'Zonneheerd'” zei ze ondeugend. „Als ik om elf uur verschijn denkt ze, dat ik aan het boemelen geslagen ben.”

„Kom je gauw weer eens terug, meisje?” Mevrouw Mackenberg hield Astrids hand in de hare.

„Dolgraag!” zei ze spontaan en de blauwe ogen glansden diep en warm. „O, als u eens wist hoe heerlijk ik het hier vind!”

„Mag ik je thuisbrengen?” vroeg Jan galant, waarop prompt een vierstemmig 'neen' weerklonk.

Het was beslist komisch om Jans ongeloof te zien, dat met uiterste verbazing en beledigde waardigheid gemengd, duimendik op zijn gezicht lag.

„Dat is het nou juist waarop tante Johanne zit te wachten,” zei Astrid met een spottende tinteling in haar ogen.

„Wendyline en ik gaan je netjes wegbrengen,” besliste mijnheer en zo gebeurde het.

„Dag Jantjebroer,” fluisterde Wendy in het voorbijlopen. „Je keek net als... nou ja, dat dóet er niet toe!”

„Val om,” wenste Jan giftig, hij keerde het gezelschap de rug toe en spurtte met twee treden tegelijk en vals fluitend de trap op.

Mijnheer Mackenberg liep tussen de beide meisjes in, ze gaven hem allebei een arm. Astrid was stil, dan zei ze opeens met een klein, angstig stemmetje: „Jullie laten toch nog wel iets van je horen, hè? Laat me niet alleen, ik... ik zou het nou helemaal niet meer kunnen verdragen. Ik ben jullie natuurlijk tegengevallen, onhandig en stil en zo... en waarom zou Wendy ook met mij om willen gaan.”

„Mal wicht, je bent gewoonweg bezig een minderwaardigheidscomplex te fokken.” Wendy's stem klonk helder en troostend. „Kom, dat is nergens voor nodig. Natuurlijk vind ik het enig om een echte vriendin te hebben.”

„Ja, en ons huis kun je gerust als de zoete inval beschouwen, hoor,”

fulde mijnheer Mackenberg lachend aan. „Zonneheerd’ heeft wijde deuren en als ik je een goede raad mag geven, forceer voorlopig niets, drein niet over die pianostudie, het komt heus wel goed, als we het goede ogenblik maar afwachten. Je tante en jij begrijpen elkaar eenvoudigweg niet en dat is geen wonder. Zij is stil blijven staan bij een tijd die onherroepelijk voorbij is en jij bent een kind van deze tijd, je vecht voor je vrijheid, maar zonder overleg. Zie je, eigenlijk is die tante van jou een eenzame ziel...”

De woorden bleven Astrid bij, ook toen de zware voordeur achter haar in het slot was gevallen en de deur van de zitkamer openging. „Dag Astrid, kom je nog even binnen?” mompelde tante Johanne.

„Hoe was het bij de familie Mackenberg?”

Even be kroop de koude onwil het meisje weer, maar dan verlangde ze er opeens naar om iets van de warmte, de vriendelijkheid van dat lichte, gezellige huis door te geven.

„O, het was er zo dolgezellig, zo licht, zo huiselijk... ik zou zo graag... mag ik er dikwijls heen gaan?” Het klonk zo kinderlijk en smekend, dat het de oude dame trof.

„Waarom zou je dat niet mogen?” vroeg ze stug. „Je doet net alsof ik je gevangen heb gehouden. Ik wil alleen weten waar je uithangt.”

Astrid was al blij met de weinig beminnelijke toestemming, zodat ze zich niet liet ontmoedigen en gewoon verder praatte over het bezoek. Tante Johanne luisterde zwijgend, maar niet afkeurend en ze kwam beslist een beetje los, toen Astrid over de kleine Ineke sprak.

Voor het eerst sinds tijden ging Astrid een vrolijk liedje neuriënd naar haar kamer. De oude bediende knipte het licht voor haar aan. Hij wist, dat het meisje een hekel had aan de brede donkere gangen en trappen en hij zorgde altijd, dat hij in de buurt was als ze naar boven ging.

„Op uw kamer staan beschuiten en een glas melk, freule.”

„Je bent een engel, Janus,” sprak de freule goedkeurend. „Als jij hier niet was, ging ik geruisloos dood... van louter angst... brr... al die donkere gangen.”

Ze liep door, keerde zich dan om: „Janus!”

„Ja, freule?” De oude man keek omhoog.

„Zo’n oude kast als dit huis hoort een familiespook te hebben... Hoe zit het er mee? Hebben wij zoiets?”

Janus lachte, zijn oude gezicht viel in duizend grappige rimpeltjes en plooiën. Hij zou wel wijzer zijn om dit kind ook maar één van die malle griezilverhalen te vertellen waar ze hier in de buurt zo dol op waren, dan durfde ze helemaal geen trap of gang meer op.

„Welnee, daar is dit huis niet oud genoeg voor, hoor,” troostte hij. „Ga maar gauw naar uw kamer, daar brandt de kachel lekker, want het was er kil. Ik wacht wel om het licht uit te doen.”

„Ik heb je al gezegd wat je bent en dat méén ik!”

Op lichte voeten wipte Astrid, zonnig en zorgeloos, zoals bij haar leeftijd paste de trap op. Beneden stond de oude man als een trouwe wachter, tot hij boven de deur in het slot hoorde vallen; dan werd het donker in de hal.

HOOFDSTUK 3

Ineke draafde met jolige sprongen de bezoekerster tegemoet. „Wendy is op haar kamer!” riep ze. „Maar ze weet toch niet dat je er bent, dus je kunt net zo goed even mee naar m'n konijnen gaan kijken. Doe je het, Astrid?”

„Ja hoor, ik ben reuze nieuwsgierig.” Astrid sloeg de arm om Inekes schouderjes en zo liepen ze naar de achtertuin, waar Jan zijn fiets stond schoon te maken.

„Wat voert je hierheen, schone jonkvrouw?” informeerde hij met een blik die, althans volgens de bezitter, onweerstaanbaar moest zijn.

„Ine's konijnen,” merkte de schone jonkvrouw laconiek op, ze keerde Jan resoluut de rug toe. „Wat snoezig zijn ze, Ineke!”

„Ja, ze heten Bontje en Pleuntje,” deelde Ineke mee.

„En met Kerstmis gaan ze in de pan,” plaagde de stem van de fietserpoetser.

Als een furie vloog Ineke op hem af, haar kleine vuisten beukten op zijn schouders en op zijn hoofd. Jan, die bij zijn fiets gehurkt zat, verloor zijn evenwicht.

„Hé, jij boze kleine turf!” Jan greep de kleine handen en met een vaart stond hij rechtop. „Klein aapje, dat méén ik immers niet. Ik hoop dat Bontje en Pleuntje heel erg oud worden, hè?”

„Waarom plaag je haar dan ook?” vroeg Astrid verontwaardigd.

„Ja, stom, hè?” zei Jan ongewoon zacht, hij streek bezorgd over het blonde hoofdje, dat nu stil tegen zijn schouder lag.

„Ik wil maar liever naar binnen,” zei Ineke met een zucht, nadat Jan haar in het oor had gefluisterd, dat hij de konijnenvilla mooi zou verven en dat Ineke hem zou mogen helpen.

„Hij meende er niets van, hoor,” verdedigde ze haar grote broer.

Astrid liep door naar boven, waar ze Wendy aantrof, verdiept in een boek.